

verwachtingen overtroffen. Een tocht naar de vennen van Oosterwijk kan aan een ieder, die wat voor de natuur voelt, dringend aanbevolen worden en wij kunnen de Vereeniging tot behoud van natuurmonumenten niet genoeg danken, dat zij deze prachtige streek voor de schennende hand van sloopers heeft behoord en voor vrienden der natuur heeft behouden.

Zwolle.

MEULEMEESTER.

EEN WINTERWANDELING.

REEDS vroeg was ik op een Decemerochtend op stap gegaan. Het was in de kwakkelwinter van 1912. Grauw hing de ochtendnevel over de lage weilanden en de enkele boerderijen langs den weg doken als schaduwen hieruit op. Nog bloeide het madeliefje met waterige, slordige bloempjes en nauwelijks een bloemsteel; ook nog enkele andere planten, zooals kamille en hoornbloem, maar het gras was grauw en vaal van kleur, geheel in stemming met de omgeving. Reeds spoedig ontwaarde ik een zwerm vogels, die kieviten bleken te zijn, ze vlogen zeer snel en waren gauw voorbij. Ze werden door nog twee andere troepen gevolgd. Maar eenmaal eerst recht in de polder, bemerkte ik hoeveel kieviten er waren, overal liepen ze in 't land of zaten in troepjes ineengedoken. Plotseling als op commando vliegt een troep op, direct gevolgd door alle anderen, ook een paar zwermen van de naburige weilanden sluiten zich hierbij aan. Alle bewegingen geschieden met verwonderlijke stiptheid. Als ze een bepaalde hoogte bereikt hebben, spreidt de zwerm meer en meer en vliegen de vogels een tijd lang rond, een geschitter van zwart en wit, dat prachtig afsteekt tegen den bleeken winterhemel. Maar allengs dalen ze weer neer en weldra is er geen vogel meer aan de lucht, doch voor kort, want een oogenblik later begint het spel weer van voren af aan, dat schijnt zoo den heelen winterdag te duren. Een eind verder is een drukke beweging van vogels; dichterbij gekomen blijken het bonte kraaien en roeken te zijn, die bij een afvalplaats hun kost ophalen. Op de natte plekken in 't land hebben zich meeuwen verzameld en ze vormen helder witte kleurvlekken tegen den grauwen achtergrond. 't Zijn alle kokmeeuwen. Nog onlangs zag ik van die meeuwen, dat zij op dezelfde plaats staانبlijvend, snel met de pooten trappelden, dit zou dan moeten dienen om wormen of larven uit de grond naar boven te lokken; ik zou het niet durven bevestigen. Reeds geruimen tijd zweeft er nu rechts van den weg een roofvogeltje, waarschijnlijk een torenvalk en al een paar maal heeft hij vruchteloos naar beneden

gestooten. Hij jaagt klaarblijkelijk op veldmuizen. Nu hem dit hier niet wil gelukken, rept hij zich met eenigszins houterigen vleugelslag weg, en is weldra verdwenen. Ondertusschen komt een geweldige hagelbui mij wat opfrischen, maar dit weerhield mij niet mijn weg te vervolgen. In de wilgen langs den slootkant buitelen pimpelmeesjes en hun heldere geluidjes brengen leven in het doodsche landschap. Daar komt in de verte een reiger aanvliegen met loomen, dragen vleugelslag. Dicht bij een sloot maakt hij aanstalten om neer te strijken, doch een andere reiger, die ik zelf eerst nog niet gezien had, staat daar reeds, en doet een uitval naar hem en zoo zwiert hij dan maar een twintig meters verder. Hij trekt den langen hals onmiddellijk in en zijn grauwe gestalte is nu bijna niet te onderscheiden van den modderstrand langs de sloot. 't Is nu anders een kommerlijk bestaan voor die reigers, want veel voedsel kunnen ze niet vinden. Ze raken dan soms ook geheel uitgeput en zoo overkwam het mij, dat ik 's winters een reiger tot op een pas of twaalf kon naderen voor hij opvloog. De nevel is nu geheel opgetrokken en ik nader de Zuiderzeekust. Lang een slootkant rent een hermelijn;

als hij mij bemerkt schiet hij snel een holletje binnen, maar nieuwsgierig zijnde, draait hij het lenige lichaam zóó, dat op een gegeven oogenblik staart en kop uit de opening steken; hij kijkt mij aan, om evenwel direct te verdwijnen. Op den terugweg zijn het nog altijd de kieviten die mij bezig houden, ze bezetten alle omliggende weilanden en nu ik den kijker op hen richt blijken er nog andere vogels tusschen te zitten, grauw van kleur en licht van onder, zoowaar goudplevieren. Als ze opvliegen laten ze een klagend geluid hooren en licht de witte onderzijde van hun puntige wieken hel op. Hoe meer ik evenwel de stad nader, hoe minder het aantal vogels wordt. Toch doe ik, voor ik de buitenwijken bereikt heb, nog een aardige vondst. Op een plek stond de gewone ooievaarsbek volop te bloeien, groote flinke planten met veel bloemen en knoppen. Ik plukte een takje voor de curiositeit en bereikte nu weldra mijn huis, waar ieder er zich over verwonderde dat ik 's ochtends vroeg met zulk slecht weer naar buiten was gaan wandelen.

K. BOEDIJN.

VARIA UIT DELI.

II. Nog iets over slangen.

ONLANGS een bezoek brengende aan eene tabaksonderneming in den omtrek van Medan, (Soengei Sikambing) noodigde een der assistenten, de heer Schlechter mij uit, even mede naar zijne woning te gaan, alwaar hij in een kooi een slang had van bijna *negen meter* lengte. Gaarne voldeed ik aan het verzoek. En jawell! daar, onder zijn huis, in een kooi door fijn, sterk kippen-gaas afgesloten, lag het dier in één gerold, volkomen bewegingloos.

De nuid was niet mooi meer, eenigszins vaal zwart. De groote gele oogen, met den spleetvormigen pupil staarden onafgebroken doelloos voor zich uit.